

Chương 212: Orbis Class (5) - Khoảng Cách Giữa Royal Class Và Orbis Class

(Số từ: 3284)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:17 PM 28/04/2023

Việc tôi khám phá ra cách dùng khác của [Tự đề xuất] hoàn toàn là tình cờ.

Đã có lúc tôi đấu khẩu với Ellen như thường lệ khi tôi thực sự bực mình vì bị đánh như vậy. Tất nhiên, đó có lẽ không phải là lần đầu tiên hay lần thứ hai.

Dù sao đi nữa, tôi chỉ muốn phá vỡ lớp bảo vệ như bức tường sắt của Ellen ít nhất một lần, chỉ một lần thôi.

Chỉ một lần...

Tôi chỉ muốn làm cho cô ấy đánh rơi thanh kiếm của mình một lần. Tôi chỉ muốn tạo ra một khoảng trống duy nhất và có một cú đánh vào.

Và sau đó, khi tôi vung thanh kiếm của mình...

'...'

'...'

Không có gì thực sự xảy ra.

Đúng như dự đoán, tôi đã không thể khiến cô ấy đánh rơi vũ khí và bị đòn phản đòn của Ellen ngay lập tức, thanh kiếm của cô ấy kè vào cổ tôi.

'Đòn tấn công vừa rồi hơi kỳ lạ.'

'...Cái gì?'

Mặc dù cuộc tấn công của tôi đã thất bại, nhưng Ellen vẫn đứng đó nghiêng đầu.

'Nó khác với bình thường.'

Ellen đã đấu kiếm với tôi trong một thời gian khá dài, vì vậy cô ấy biết mọi chi tiết về cảm giác đòn tấn công của tôi khi tôi sử dụng và không sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình.

Tuy nhiên, đòn tấn công của tôi lúc đó mạnh hơn bình thường một chút.

—Đến mức mà người ta có thể gọi nó là kỳ lạ.

Trong khi tôi không thể vượt qua hàng phòng thủ của cô ấy, đòn đánh vẫn mạnh hơn bình thường rất nhiều.

'Làm lại lần nữa.'

Tôi thực sự không biết mình đã làm như thế nào, nhưng Ellen bảo tôi thử lại lần nữa, vì vậy sau một số lần thử và sai, tôi nhận ra một cách mới để tận dụng [Tự đề xuất].

Bằng cách tập trung khả năng của mình vào một thứ cụ thể, tôi có thể cường hóa một số khía cạnh hơn rất nhiều so với khi tôi cường hóa toàn bộ cơ

thể mình trong một khoảng thời gian ngắn. Một đòn tấn công nào đó, cường hóa một bộ phận cơ thể, hoặc nâng cao sự nhanh nhẹn của tôi.

Giống như lần trước tôi đã thiết lập nhiều thiết lập trước loại gia cố và kéo chúng lên bất cứ khi nào tôi cần, tôi cũng đã làm một việc tương tự vào khoảng thời gian đó.

Nếu tôi làm quen với một phương pháp sử dụng nhất định, đặt tên cho nó và ghi nhớ nó, tôi sẽ có thể kích hoạt cường hóa tương ứng chỉ bằng cách nhớ lại tên của nó.

...Tôi phải tập trung vào tên của một kỹ năng mà tôi đã nghĩ ra và nhớ lại ảo tưởng liên quan đến nó, vì vậy tôi cảm thấy khá xấu hổ.

Tôi mừng vì không cần phải nói ra.

Chỉ nghĩ đến nó trong đầu thôi cũng đủ khiến tôi tổn thương tinh thần.

Và sau đó, nó sẽ là Asursomething đó! Tôi hoàn toàn tin rằng nó sẽ xảy ra!

Tôi chắc chắn có tiềm năng, mặc dù...

...Vì vậy, những ngày đó, tôi đã cố gắng làm quen với việc sử dụng các kỹ năng do ảo tưởng của mình khi chiến đấu với Ellen.

Tất nhiên, chỉ có Ellen mới biết tôi đang nghĩ gì trong đầu.

'...Cho dù tớ nhìn nó như thế nào, nó là một [sức mạnh siêu nhiên] kỳ lạ.'

'...Tớ cũng nghĩ thế.'

Ellen dường như nghĩ rằng khả năng của tôi, thứ khá mơ hồ và tùy thuộc vào cách giải thích, là một khả năng khá kỳ lạ, bất kể tác dụng của nó.

Thật tuyệt khi mọi thứ hoạt động khá tốt, nhưng bản thân đầu ra của nó vẫn còn yếu, vì vậy nó giống một khả năng kỳ lạ hơn là một khả năng vượt trội.

Dù sao...

Đó là lần đầu tiên tôi thử sử dụng những kỹ năng mà tôi đã thiết lập bằng cách [Tự đề xuất] cho một người khác không phải Ellen.

Oscar đang quan sát tôi từ xa. Tên này đã hạ gục thành công nhiều đòn tấn công vào tôi, nhưng không gây đủ sát thương để hạ gục tôi.

"...Thật khó chịu."

Kỹ năng của tôi chắc chắn đã cho tôi một lợi thế đáng kể. Nếu tôi đột nhiên sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình, đối thủ của tôi sẽ không thể dự đoán được chuyển động, tốc độ và sức mạnh của tôi.

Ellen cũng gặp khó khăn khi giải quyết vấn đề đó ngay từ đầu khi tôi bắt đầu sử dụng khả năng này. Nó dị thường đến mức khó có thể đáp ứng được.

Tất nhiên, sau một thời gian, cô ấy lại bắt đầu dễ dàng đánh bại tôi.

Lý do là vì Ellen cũng đã quen với việc tôi sử dụng các kỹ năng của mình, nên cô ấy chỉ đọc khi nào tôi sẽ sử dụng chúng. Tôi không thể thắng cô ấy vì cô ấy có thể dự đoán những gì mọi người có thể làm.

Tuy nhiên, Oscar de Gardias trước mặt tôi không phải là Ellen.

Tên này chắc chắn vượt trội hơn tôi, nhưng hẳn không biết tôi đang sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] nào. Oscar chỉ có thể đoán đại khái rằng đó là một sức mạnh thuộc loại cường hóa thể chất.

Đối thủ của tôi không biết khả năng chính xác sức mạnh của tôi là gì.

Đó là một lợi thế rõ ràng.

Tôi có ba kỹ năng:

—One Strike, tăng cường sức mạnh hủy diệt của một cuộc tấn công.

—Rapid Movement, giúp tăng phản xạ cũng như tốc độ di chuyển và né tránh của tôi.

—Hardening, tối đa hóa khả năng phòng thủ của cơ thể tôi trong trường hợp tôi không thể chặn một cuộc tấn công.

Tôi đã nghĩ đến rất nhiều kỹ năng khác, nhưng tôi vẫn chưa quen với chúng. Chỉ có ba điều đó là đủ thực tế vào lúc này.

*Khang! Kaang! Khang!

“Kurg!”

Tuy nhiên, khoảng cách giữa chúng tôi quá lớn.

Mặc dù tôi đã luyện tập cực kỳ chăm chỉ, nhưng tôi chỉ được đào tạo nhiều nhất là khoảng nửa năm.

Và nỗ lực mà tôi bỏ ra chỉ là cuộc sống hàng ngày của Orbis Class.

Mặc dù hệ thống của nó là vô lý, nhưng nó buộc các sinh viên của mình phải nỗ lực hết sức có thể. Họ duy trì nó, bất kể chuyện gì xảy ra, bởi vì cuối cùng nó vẫn hoạt động. Rốt cuộc, hệ thống đó không thể chỉ có những thiếu sót.

Sinh viên năm tư Oscar de Gardias là một người luôn chăm chỉ học tập trong Orbis Class.

Tài năng của tôi là [Độ nhạy ma thuật], [Điều khiển ma thuật] và [Tự đề xuất].

Vào thời điểm này, hai tài năng liên quan đến ma thuật thực sự vô dụng đối với tôi.

Tôi cũng không có bất kỳ tài năng nào liên quan đến kiếm thuật hay bất kỳ vũ khí nào khác.

Ngoại trừ [sức mạnh siêu nhiên] của tôi, tôi không có bất kỳ lợi thế nào hơn Oscar với tư cách là

thành viên của Royal Class. Sự khác biệt duy nhất giữa tôi và một sinh viên Orbis Class là [sức mạnh siêu nhiên] duy nhất đó, không có gì hơn.

Đối thủ của tôi đã được đào tạo lâu hơn tôi hơn tôi ba năm. Không, nếu Oscar thực sự bắt đầu tập luyện trước khi gia nhập Temple, thì khoảng cách giữa chúng tôi thậm chí còn lớn hơn.

Vì vậy, tôi không thể thu hẹp khoảng cách đó trong việc luyện tập chỉ với [sức mạnh siêu nhiên] đó.

—Một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] mới được đào tạo trong nửa năm...

—Và một người đã trải qua ba năm đào tạo khắc nghiệt đẫm máu...

Tôi không thể đánh bại một người như vậy.

*Bang!

“Kurg!”

Oscar đâm kiếm vào bụng tôi, sau đó tôi lùi lại vài bước trong khi ôm bụng.

Nếu tôi không chặn cú đánh đó bằng Hardening, bụng tôi có thể đã nổ tung. Rốt cuộc, ngay cả một thanh kiếm luyện tập cũng có thể gây sát thương chí mạng nếu đâm vào bụng.

Oscar không có lòng thương xót nào cả.

“Ta không nghĩ sinh viên năm nhất sẽ là người phù hợp làm đối thủ với mình. Người đúng là một con quái vật, phải không?”

Oscar de Gardias cười gượng với tôi, người chưa gục ngã vì cú đánh khá mạnh đó mà chỉ ôm lấy bụng.

—Quái vật...

Điều đó có nghĩa là, cuối cùng, Oscar cũng thừa nhận tôi.

Tuy nhiên, nụ cười của tên đó có vẻ khó chịu hơn là hài lòng hay thích thú.

“Có vô lý không?”

“...Người đang nói về cái gì đột ngột vậy?”

“Ta đã luyện tập kiếm thuật từ khi còn nhỏ.”

Oscar vẫn mỉm cười khi chĩa kiếm vào tôi. Tuy nhiên, có rất nhiều cảm xúc đan xen trong nụ cười đó.

“Nhưng không phải là vô lý sao khi người có thể chống lại ta mặc dù trông người như mới tập kiếm? Người đã chịu đựng các cuộc tấn công của ta nhiều lần, và mặc dù không ngang hàng với ta, người học nằm trên, nhưng dù sao thì người vẫn có thể chiến đấu.”

“...Chỉ bởi vì người có một [sức mạnh siêu nhiên].”

“Ý ta là, làm thế nào mà nó có ý nghĩa?”

Có sự thù hận xen lẫn trong nụ cười đó.

Tôi không biết sự thù hận đó bắt nguồn từ đâu, nhưng nụ cười của Oscar thể hiện sự tức giận và căm ghét.

* * *

Lẽ ra tôi đã bị gã đó áp đảo chỉ bằng một đòn do khoảng cách về kinh nghiệm của chúng tôi. Tuy nhiên, tôi đã không gục ngã, ngay cả khi tôi bị đánh, và gã đó thậm chí còn sử dụng nhiều đòn tấn công nhắm vào điểm yếu của tôi.

'Đó không phải là vô lý sao?'

Trong khi tôi không thể bỏ qua khoảng cách về kinh nghiệm giữa chúng tôi, tôi đã có thể chiến đấu như vậy chỉ vì tôi có một [sức mạnh siêu nhiên].

Oscar de Gardias khá tức giận.

Tôi thực sự không thể nói bất cứ điều gì.

Tôi thực sự không tài năng đến thế, nhưng tôi thực sự có được những sức mạnh này thông qua một trò gian lận thậm chí còn vượt xa cả tài năng đơn thuần. Tôi không thể nói rằng tôi đã không làm việc chăm chỉ để có được vị trí như ngày hôm nay, nhưng tôi cũng không thể nói rằng tất cả mọi thứ là do tôi nỗ lực.

Tôi không thể nói gì với Oscar, hắn đã nói ra nỗi uất ức, thù hận cũng như thời gian và công sức bản thân tích góp trở nên vô nghĩa trước một tài năng.

Tôi thậm chí không muốn cười.

Bất kể một người tài năng bẩm sinh có nói gì với một người không có tài năng, cuối cùng họ sẽ chỉ khiến đối phương tức giận.

“Ta ghét 'nỗ lực' hơn bất cứ thứ gì khác trên thế giới. Có rất nhiều thứ mà một người không thể đạt được chỉ bằng cách đó.”

—Oscar de Gardias.

Tôi đã có một ý tưởng mơ hồ về những hành động của hắn.

Anh chàng đó không chỉ căm ghét tài năng mà còn cả sự nỗ lực.

Oscar đầy thù hận với tất cả những thứ mà bản thân không thể có được chỉ bằng nỗ lực.

Oscar là người xuất thân từ Hoàng tộc nhưng không bao giờ có thể trở thành Hoàng đế.

Bất kể Oscar đã hoàn thành hay làm gì bằng sức lực của chính mình, hắn sẽ không thể đạt được điều mình thực sự mong muốn.

Vì vậy, cuối cùng Oscar ghét mọi thứ - Tài năng, nỗ lực, mọi thứ.

Cuối cùng, thật vô nghĩa khi nói rằng Oscar đã có một cuộc sống may mắn vì được sinh ra trong Hoàng tộc.

Con người đã sống một cuộc đời thiếu thốn quá nhiều thứ thậm chí còn không thể nhìn nhận tôi một cách tử tế.

Oscar ghét nỗ lực đến mức như vậy.

Oscar không thể vào Royal Class nhưng đã đạt được hạng nhất vào năm tư của mình trong Orbis Class.

Ngoại trừ Royal Class, anh chàng đó đứng đầu trong tất cả các sinh viên năm tư ở Temple.

Một người nỗ lực hết mình sẽ trở thành một trong hai loại người:

—Là một người hoàn toàn tin tưởng vào nỗ lực của chính mình và không có gì khác, hoặc một người hoàn toàn ghét bỏ nó.

Oscar de Gardias là người tin vào điều sau.

Đó thường là trường hợp của những người cuối cùng không có gì sau tất cả những nỗ lực chết tiệt mà bản thân đã bỏ ra.

Tôi đã không nói nên lời.

“Tại sao người lại ép buộc kouhai của mình làm những việc này trong khi bản thân rất ghét nỗ lực?”

Oscar nói rằng chính mình ghét nỗ lực hơn bất cứ thứ gì trên đời, vậy mà hắn lại bắt kouhai của mình làm những việc như vậy. Không phải tên này ghét thứ chết tiệt đó sao, vậy tại sao?

Khuôn mặt của các sinh viên Orbis Class khi nghe những lời đó cũng hơi méo mó.

“Nếu đó là tất cả những gì người có thể làm, thì người nên làm nó tốt nhất có thể, ta có sai không?”

Cho dù người ta có ghét nó đến mức nào, thì cũng không có gì có thể thay đổi về nó.

Nếu tất cả những gì một người có là nỗ lực, thì người ta phải dồn hết tâm sức vào đó.

“Nếu người không được sinh ra với tài năng, người phải luyện tập chăm chỉ nhất.”

Điều đó nghe có vẻ giống như một sự tự ti mãnh liệt nào đó.

Oscar dường như nghĩ rằng bản thân việc không được sinh ra với tài năng đã là một tội lỗi. Không có tài năng là một tội lỗi - người ta phải chuộc lỗi đó bằng nỗ lực.

“Điều gì thậm chí sẽ thay đổi nếu một người phần nộ với thế giới? Ta không thể làm gì khác ngoài làm việc chăm chỉ, vì vậy đó là điều ta nên làm.”

Đó là một tâm lý vụn vặt, đau khổ và tự ti.

Giống như các sinh viên của Orbis Class đã bị phá vỡ bởi hệ thống đó, Oscar de Gardias cũng là một con người bị phá vỡ.

Không, chắc chắn đó vào chỗ đó hỏng mất rồi.

Không có ai phù hợp để vào Orbis Class hơn anh chàng đó.

Tôi không biết Oscar de Gardias đúng hay sai.

“Nếu đó là những gì người nghĩ, thì cứ sống theo cách đó đi, đồ khốn. Đừng bắt những đứa trẻ này phải sống khắc nghiệt như người”.

Người ta không thể ép buộc người khác nỗ lực một cách không tương xứng vào một việc gì đó bằng cách khiến họ cũng cảm thấy mình là tội nhân.

Oscar là một kẻ điên đang cố kéo mọi người xung quanh mình vào cùng một địa ngục, biết rằng bản thân không bao giờ có được thứ mình muốn cho dù có nỗ lực bao nhiêu.

Oscar là kiểu người như vậy.

"Có lẽ người nói đúng."

*Lạch cạch!

Oscar bất ngờ ném kiếm xuống đất.

“Nhân tiện, nghe những điều này từ một người như người khiến ta cảm thấy khá bức bối.”

Sự tức giận lóe lên trong mắt anh chàng.

Có vẻ như Oscar sẽ trở nên nghiêm túc, như thể bản thân ghê tởm khi nghe tôi nói về những người không có tài năng bẩm sinh trong khi bản thân tôi lại có.

Hành động vứt bỏ thanh kiếm của Oscar không có nghĩa là tên này sẽ bỏ cuộc.

*Srrrrrr...

“Hãy kết thúc chuyện này nhanh nào.”

“ ... ”

Tôi đã âm thầm theo dõi những thay đổi trên cơ thể Oscar. Đôi mắt vàng của hắn bắt đầu phát sáng với năng lượng màu xanh lam, và một luồng mana màu xanh lam bao phủ toàn bộ cơ thể Oscar.

—Đó là [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Oscar đang học năm tư.

Thấy rằng Oscar là Hạng nhất của Orbis Class, có thể nói rằng tên này là người mạnh nhất trong số 10.000 sinh viên năm tư hoặc hơn, không bao gồm Roayl Class.

Không có gì lạ khi Oscar có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật]. Không, có lẽ nó khá bình thường.

Tuy nhiên, có tài năng hay bất cứ thứ gì đã trở nên vô nghĩa khi một người đang học cách [Tăng cường sức mạnh ma thuật]. Trên thực tế, chỉ cần có thể nhận ra cách sử dụng nó đã có nghĩa là người đó đã được trời phú cho tài năng. Nhận ra cách làm điều đó vào năm tư không có nghĩa là quá muộn hay gì đó.

Anh chàng đó không nhận được gì từ những nỗ lực của mình? Như thế.

Oscar rõ ràng đã đạt được một cái gì đó.

Tuy nhiên, hắn vẫn ghê tởm nỗ lực.

[Tăng cường sức mạnh ma thuật] là phần thưởng quá thấp so với những gì Oscar thực sự muốn.

“Người cũng là một thiên tài đấy, thằng khốn.”

“Thật sao? Tuy nhiên, ta không nghĩ vậy.”

“Nếu người không phải là thiên tài thì là ai?”

“Vậy thì có lẽ tiêu chuẩn của ta đơn giản là quá cao.”

Mọi người đều nghĩ người nhìn Oscar, người đang sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] một cách dễ dàng.

Oscar đã vứt bỏ thanh kiếm luyện tập vì không cần nó nữa. Thay vào đó, nó quá cồng kềnh để tiếp tục sử dụng thanh kiếm luyện tập đó trong khi sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trong các tình huống không phải là thực chiến.

Oscar đã thể hiện [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình để kết thúc trận chiến một cách nhanh chóng, vì có vẻ như Oscar sẽ càng cảm thấy ghê tởm hơn khi đối phó với tôi lâu hơn.

Ngay cả khi tên này không [Tăng cường sức mạnh ma thuật], tôi cũng không có cơ hội chiến thắng.

Thất bại của tôi là không thể tránh khỏi, vì vậy không có gì thực sự thay đổi.

Sẽ đau đớn biết bao nếu tôi bị đâm bởi nắm đấm đó sau khi nó được [Tăng cường sức mạnh ma thuật]?

"Ta đến đây."

*Rầm!

Nắm đấm của Oscar lao về phía tôi với tốc độ vượt xa những gì tôi có thể cảm nhận được, cắm thẳng vào bụng tôi.

*Crash.

*Bùm!

"...!"

Ngay cả một tiếng hét cũng không thể thoát ra khỏi miệng tôi trước cú sốc đột ngột chạy dọc cơ thể tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading